

over dem – kræver jeg et ry tilbage, som den gæder beder jer om at indkøbe. Ved således kan få de præmier, og som den giver vi jo set, at den giver de ærdige, og ikke snyder

in. e
ling,’ spurgte jeg, ‘med bliver narret af, hvor uretfærdige – er?’

len ene af de to være lan som vi blev enige

det, der kommer fra i det kan være – hvis 613
: eller andet uundgået?

t hvis den retfærdige dte ulykker – for eksempel resultere i noget godt hans død. For guderne vil bestræbe sig på ud så meget, som det b

t sådan et menneske

nå så være den mod-

præmier, den retfær-

‘Ja, i hvert fald efter min mening,’ svarede han.

‘Hvad så med de gaver, han får fra menneskene?’ spurgte jeg. ‘Er det ikke sådan her, hvis vi virkelig skal sige, hvordan det er? Gør dygtige og uretfærdige folk ikke som de løbere, der løber godt ud, men dårligt hjem?’¹ De lægger hårdt fra start, men ved mål bliver de til grin. De dukker sig og løber fra banen med skuldrene oppe om ørerne – uden sejrskrans. Men de sande løbere tager præmien, når de er kommet i mål, og får sejrskrans om hovedet. Er det ikke i det store og hele det samme, der sker med de retfærdige mennesker? Får de ikke ved slutningen af hver handling, hvert møde med andre og ved slutningen af deres liv et godt ry – den præmie mennesker kan tildele?’

‘Jo, det gør de virkelig.’

‘Vil du så gå med til, at jeg nu siger præcis det samme om dem, som du sagde om de uretfærdige?’² For så vil jeg sige, at når de retfærdige bliver ældre, kan de, hvis de ønsker det, bestride nøjagtig det magtfulde embede i byen, de vil, de kan tage sig en kone fra de familier, de vil, og give deres børn til hvem de vil. Og alt det, du sagde om de andre, siger jeg nu om dem. Om de uretfærdige vil jeg omvendt sige, at selv hvis det lykkes de fleste af dem at holde det skjult, mens de er unge, vil de blive til grin, når de ved slutningen af løbet bliver snuppet. Og i deres alderdom vil de være nogle ulykkelige mennesker, der bliver svinet til af både fremmede og medborgere. De bliver pisket og alt muligt andet, som du ganske rigtigt beskrev som vildt og uciviliseret – de bliver tortureret og deres øjne bliver brændt ud.³ Forestil dig, at du også har hørt mig sige, at de kommer ud for det. Nå, som jeg sagde: Se om du vil gå med til det.’

‘Det vil jeg da virkelig,’ svarede han. ‘Det er jo helt retfærdige ting, du taler om.’

‘Godt så,’ sagde jeg. ‘Det vil altså være, hvad den retfærdige 13
mand får fra guder og mennesker som præmier, belønninger og 614
gaver i løbet af sit liv – ud over de gode ting retfærdigheden selv tilbød.’

‘Ja,’ sagde han. ‘Og de er endda både smukke og uforanderlige.’

1. Der henvises til en særlig disciplin, hvor løberne skulle løbe frem og tilbage ad en lige bane.

2. II, 362b.

3. II, 361e.

'Ja,' svarede jeg, 'men det er nu ikke noget i sammenligning med de ting, der venter de to efter døden. Hverken i mængde eller i størrelse. Dem er man nødt til at høre om, for at de begge to kan modtage alt det, de har til gode at høre i vores fremstilling her.'

'Vil du ikke godt fortælle det?' spurgte han. 'Der er ikke b meget, jeg har mere lyst til at høre.'

'Jamen, det er nu ikke en fortælling til Alkinoos,¹ jeg vil stikke dig, men en fortælling om en stærk mand, Er, søn af Armenios, der tilhørte det pamphylliske folk.

Han faldt engang i krigen, men efter ni dage, da ligene blev samlet ind – efterhånden godt rådne – fandt man ham uskadt. Man bragte ham hjem, og da man på tolvtedagen var i fuld gang med begravelsen, kom han til live igen, liggende på ligbålet. Og da han så var kommet til live, fortalte han, hvad han havde set derovre.

Han sagde, at da hans sjæl havde forladt ham, havde den begivet sig på rejse med en masse andre sjæle, til de nåede et c daimonisk sted, hvor der var to åbninger i jorden ved siden af hinanden, og desuden to andre i himlen lige oven over dem. Imellem dem sad der dommere, og når de afsagde dom over de retfærdige, fastgjorde de et tegn på den afsagte dom foran på dem, hvorefter de bad dem rejse ad vejen til højre, der førte opad gennem himlen. De uretfærdige blev derimod bedt om at tage vejen nedad til venstre, og bagpå bar de også et tegn på alt, hvad de havde gjort.

Da Er selv trådte frem, havde de sagt, at han skulle være bud- d bringer for menneskene og fortælle dem alt, hvad der skete der, og de havde beordret ham til at høre og betragte alt på det sted. Så her havde han set sjælene gå bort gennem de to åbninger, mod himlen og mod jorden, efterhånden som deres domme blev afsagt. Fra de to andre åbninger steg sjælene enten op af jorden udtørrede og fulde af støv ad den ene, eller de gik ned fra him- len ad den anden, helt rene. Og alle sjælene der ankom, havde e set ud, som om de havde været på en lang rejse. Glade var de

1. Odysseus' fortællinger til phaiakerkongen Alkinoos, 'Stærksind', i *Odysseens* 9.-12. sang, herunder rejsen til underverdenen i 11. sang.

gået af sted til e og dem der kerger, så dem de havde været d høre, hvordan talt hinanden det under højliget forfærdelig rejse – og den fra himlen, ha levelser og sy

At fortælle det væsentligdigheder de nsoner de hverbødet for efte hvert århundliv. På den måbegåede uretskyld i mange folk til slaver, de i alle disse den enkelte gvelgerninger fortjente belø havde nået at han forskellig han kunne fo eller passend

Han sagde spurgt en an havde været han havde n havde begåe Han fortalte "Han er ikke lig – og det

ogget i sammenligning
 . Hverken i mængde
 re om, for at de begge
 nøre i vores fremstil-

gte han. 'Der er ikke b

til Alkinoos,¹ jeg vil
 : mand, Er, søn af Ar-

.
 i dage, da ligene blev
 ndt man ham uskadt.
 edagen var i fuld gang
 gende på ligbålet. Og
 1, hvad han havde set

ladt ham, havde den
 sjæle, til de nåede et c
 i jorden ved siden af
 . lige oven over dem.
 : afsagde dom over de
 afsagte dom foran på
 en til højre, der førte
 v derimod bedt om at
 de også et tegn på alt,

t han skulle være bud- d
 ult, hvad der skete der,
 : tragte alt på det sted.
 nnem de to åbninger,
 om deres domme blev
 ene enten op af jorden
 er de gik ned fra him-
 ene der ankom, havde e
 og rejse. Glade var de

gået af sted til engen for at slå lejr ligesom under de store fester,
 og dem der kendte hinanden, havde hilst og udvekslet erfaringer,
 så dem der kom fra jorden kunne få at vide, hvordan der
 havde været det andet sted, og dem der kom fra himlen, kunne
 høre, hvordan det havde været hos de andre. Så de havde fortalt
 hinanden deres historier, og den ene gruppe havde gjort
 det under højlydt jammer og klage, fordi de huskede, hvor me- 615
 get forfærdeligt de havde oplevet og set på deres underjordiske
 rejse – og den rejse havde varet tusind år. De andre, som kom
 fra himlen, havde på den anden side fortalt om behagelige op-
 levelser og syn af umådelig skønhed.

At fortælle det hele, Glaukon, ville tage meget lang tid. Men
 det væsentlige havde været det her, sagde han: Alle de uretfær-
 digheder de nogensinde havde begået mod andre, og alle de per-
 soner de hver især havde begået dem imod – alt det havde de
 bødet for efter tur, og ti gange for hver, det vil sige én gang for
 hvert århundrede, idet dette gjaldt for længden af et menneske- b
 liv. På den måde skulle de betale en bøde ti gange så stor som den
 begåede uretfærdighed. Hvis nogen for eksempel havde været
 skyld i mange menneskers død, havde forrådt byer og hære, gjort
 folk til slaver, eller havde deltaget i en anden misgerning, havde
 de i alle disse tilfælde fået en smerte der var ti gange så stor som
 den enkelte gerning. Og hvis de på den anden side havde gjort
 velgerninger og været retfærdige og fromme mænd, fik de deres
 fortjente belønning efter samme målestok. Om dem, der kun lige
 havde nået at blive født eller blot havde levet ganske kort, sagde
 han forskellige ting, men ikke noget, det er værd at nævne. Men c
 han kunne fortælle om endnu større gengældelse for manglende
 eller passende respekt for guder og forældre og for overlagt mord.

Han sagde nemlig, at han havde overværet, at én havde
 spurgt en anden om, hvor den store Ardiaios var. Denne Ardiaios
 havde været tyran i en by i Pamphylien tusind år tidligere, hvor
 han havde myrdet sin gamle far og sin storebror, ligesom han d
 havde begået mange andre ugudelige handlinger, sagde man.
 Han fortalte så, at manden der var blevet spurgt, havde svaret:
 "Han er ikke kommet. Han kommer heller ikke. Vi så ham nem- 14
 lig – og det var et af de skrækkelige syn. Da vi var nær mun-

dingen efter at have udstået alt det vi skulle igennem, og var ved at stige op, fik vi pludselig øje på ham sammen med nogle andre – vist mest tyranner, selvom der også var almindelige mennesker imellem. Det var dem, der havde begået de virkelig slemme forbrydelser. Bedst som de troede, at de nu endelig skulle til at gå op, ville munden ikke tage imod dem. Nej, den brølede hver gang en af disse personer, der enten var uhelbredeligt dårlige eller endnu ikke havde udstået deres fulde straf, forsøgte at komme op. Der stod vilde, flammende mænd parat,” sagde han, “og ved lyden af brølet greb de nogle af dem og førte dem bort. Men Ardiaios og nogle andre bandt de på hænder, fødder og hoved, kastede dem til jorden og flåede dem. Derpå trak de dem udenfor langs vejen, mens de slæbte deres kroppe hen over tornebuske. De gjorde det hele tiden klart for folk der kom forbi, hvorfor de blev slæbt bort, og at de ville blive smidt i Tartaros.” På det sted, sagde han – på trods af alt det vidt forskellige, de havde frygtet – havde angsten overgået alt andet, angsten for at man skulle høre brølet, når man gik op; og hver af dem var nået op opfyldt af glæde over tavsheden. Sådanne domme og straffe altså været – og omvendt havde der været tilsvarende goder.

Da så syv dage var gået for hver gruppe på engen, skulle de på den ottende dag rejse sig for at drage derfra. Og de ankom efter fire dage til et sted, hvorfra de så et lys strække sig fra oven gennem hele himlen og jorden, en ganske lige søjle; allermest lignede det regnbuen, men med et lysere og renere skær. Det var de nået frem til efter yderligere en dagsrejse, og dér havde de set midt gennem lyset til det yderste af dets bånd, der var fastgjort til himlen. Dette lys var nemlig himlens bånd, der på samme måde som trierernes underbindinger¹ holdt hele den roterende hvælving sammen. Fra enderne var Nødvendighedens ten udspændt, der fik alle rotationerne til at dreje. Dens skaft og dens krog var af adamant, hvirvlen blandet af adamant og andre materialer. Hvirvlens natur var sådan her: Dens form var ligesom dem vi kender, men ud fra hans beskrivelse må vi

1. En triere er et krigsskib med tre årerækker. De omtalte reb løb fra fortil agterstavn, formentlig inde i båden.

forstå det sådanne af samme der passer ind og en fjerde og lå inden i hinde og skabte ryggen. Og det var før

Den første ste cirkel, næsten var den fjerde vendes, nummer otte den den syvendes des skær, den gullige end den fjerde havde en. Og tenen roterende, men inden modsatte syv bevægede tempo be hurtigst i den for dem, den fem den anden

Oven over tationen, syn otte lød en sad tre andre hvidklædte Klotho og At om det der vil komme. C rotation og gler. Atropos og hånd, og Lac

1. Hvirvlernes raserierne med fik første og yderste.

alle igennem, og var
 sammen med nogle
 også var almindelige
 de begået de virkelig
 le, at de nu endelig
 e
 age imod dem. Nej,
 ; der enten var uhel-
 udstået deres fulde
 e, flammende mænd
 greb de nogle af dem
 e andre bandt de på 616
 orden og flåede dem.
 iens de slæbte deres
 det hele tiden klart
 bt bort, og at de ville
 han – på trods af alt
 de angsten overgået
 ølet, når man gik op;
 e over tavsheden. Så-
 ræret – og omvendt b

pe på engen, skulle
 derfra. Og de ankom
 ; strække sig fra oven
 lige søjle; allermest
 og renere skær. Det
 ; srejse, og dér havde c
 af dets bånd, der var
 ; himlens bånd, der
 ndinger¹ holdt hele
 erne var Nødvendig-
 erne til at dreje. Dens
 i blandet af adamant d
 ådan her: Dens form
 ns beskrivelse må vi

forstå det sådan, at der i én stor helt udhulet hvirvel lå en min-
 dre af samme slags, som passede til den anden, ligesom de kar,
 der passer inden i hinanden. På samme måde var der en tredje
 og en fjerde og yderligere fire. For der var i alt otte hvirvler, der
 lå inden i hinanden, så de viste deres rande som cirkler ovenfra e
 og skabte ryggen af én, sammenhængende hvirvel om skaftet.
 Og det var ført igennem midten af den ottende.

Den første og yderste hvirvels rand udgjorde også den brede-
 ste cirkel, næstbredest var den sjette hvirvels rand, tredjebredest
 var den fjerdes, nummer fire den ottendes, nummer fem den sy-
 vendes, nummer seks den femtes, nummer syv den tredjes, num-
 mer otte den andens.¹ Og den største hvirvels rand var broget,
 den syvendes var lysest, den ottende fik sin farve fra den syven- 617
 des skær, den anden og den femte var mest lig hinanden, mere
 gullige end de øvrige, den tredje havde den hvideste farve, den
 fjerde havde et rødligt skær, den sjette var nummer to i hvidhed.
 Og tenen roterede som et hele og drejede rundt i samme bevæ-
 gelse, men inden i det hele drejede de syv cirkler lige så stille
 den modsatte vej af helet og dets bevægelse rundt. Og af disse
 syv bevægede den ottende sig hurtigst, næsthurtigst og i sam-
 me tempo bevægede den syvende, sjette og femte sig. Tredje- b
 hurtigst i den modsatrettede bevægelse drejede, som det så ud
 for dem, den fjerde, fjerdehurtigst den tredje og som nummer
 fem den anden. Tenen roterede i Nødvendighedens skød.

Oven over hver cirkel svævede en sirene, der førtes med i ro-
 tationen, syngende med én stemme, én tone. Fra de samlede
 otte lød en samklang af én harmoni, og omkring i lige afstand
 sad tre andre, hver på en trone, Skæbner, Nødvendighedens c
 hvidklædte døtre, med bånd om deres hoveder: Lachesis,
 Klotho og Atropos, der sang til sirenernes harmoni. Lachesis
 om det der er forbi, Klotho om det der er, Atropos om det der
 vil komme. Og Klotho rørte med sin højre hånd tenens yderste
 rotation og gav den yderligere fart og holdt pause med interval-
 ler. Atropos gjorde det samme med dem indeni med sin venstre
 hånd, og Lachesis rørte dem begge med begge hænder på skift. d

1. Hvirvlernes rande svarer til himmel-
 sfærerne med fiksstjernehimlen som den
 første og yderste. Herefter følger Sol og

Måne som de inderste. Se indledningen,
 figur 3, side 133.

Ved deres ankomst måtte de straks gå til Lachesis. En profet 15 stillede dem først op i rækker, greb dernæst fra Lachesis' skød lodder og modeller for livet, gik frem til en høj tribune og sagde:

“En tale af nødvendighedens jomfrudatter Lachesis!

Døgnflygtige sjæle! For anden gang begyndes den dødelige slægts dødbringende kredsløb. En daimon vil ikke tildeles jer, men I vil vælge en daimon. Lad først den der tildeles første lod, e vælge sig et liv, og til det er han bundet – af nødvendighed. Men godhed har ingen herre, og den som ærer eller foragter godheden, han får mere eller mindre af den. Skylden har den der vælger: Gud er uden skyld.”

Med de ord kastede han lodderne ud til dem alle, og alle samlede det lod op, som var faldet ved dem. Alle undtagen Er selv – det tillod de ikke. Men enhver der samlede et lod op, så klart, 618 hvilket nummer han havde trukket. Herefter stillede profeten igen livets modeller på jorden foran dem, langt flere end der var tilstedeværende. Der var mange forskellige: Alle slags dyreliv og ikke mindst alle menneskeliv. Der var tyrannier iblandt – nogle fuldendte, andre ødelagte på halvvejen, så de sluttede med fattigdom, landflygtighed og tiggeri. Der var også berømte mænds liv – nogle var ansete for deres udseende, skønhed eller fysiske styrke og sejre i øvrigt, andre for deres slægt og for deres forfædres bedrifter. Der var andre mænds liv, folk med 6 dårligt omdømme af de samme grunde, og med kvinderne forholdt det sig ligesådan. Men sjælens orden var ikke en del af det, fordi den nødvendigvis måtte forandre sig afhængigt af det liv, der blev valgt. I andre henseender var det blandet sammen – rigdom og fattigdom, sygdom og sundhed, og det der ligger derimellem.

Dér ligger hele faren for et menneske åbenbart, kære Glaukon, og det er grunden til, at man må passe særligt godt på, at hver enkelt af os ser bort fra alle andre studier og giver sig hen c til udforskningen og studiet af denne ene ting – hvis han på nogen måde skal blive i stand til at lære og finde ud af, hvem der vil give ham evne og viden til at skelne det liv der er godt, fra det der er dårligt, og altid og alle steder at vælge det bedst mulige. Han må tage alt det vi har talt om nu, i betragtning, og

se, hvordan det står betragter det i samr skønhed blandet m hvilken tilstand i sjæ ken betydning det l føre et stille liv ell eller svaghed, være kombinationer – al eller kan erhverve over alle disse ting, natur og vælge mel vil han kalde det liv uretfærdig – og be frem mod at blive r For vi har jo set, at efter døden. Stålsat til Hades, så man o slags onder. I stedet ninger af samme ar delige onder – og s stå, hvordan man a overdrevne til begg i det, der følger. For

Nå, men sendeb feten havde sagt så er der et ordentligt fer sit valg med fors ste vælge med lige hed.” Da han havde direkte hen til det s havde han truffet s det hele grundigt gemte sig den skæl andre ulykker. Da l gyndte han at slå s fulgte ikke de forsk sig selv skylden fo

Lachesis. En profet
 t fra Lachesis' skød
 øj tribune og sagde:
 ter Lachesis!

yndes den dødelige
 vil ikke tildeles jer,
 er tildeles første lod,
 nødvendighed. Men
 eller foragter god-
 skylden har den der

lem alle, og alle sam-
 lle undtagen Er selv
 le et lod op, så klart,
 ter stillede profeten
 ngt flere end der var
 ge: Alle slags dyre-
 ar tyrannier blandt
 vejen, så de sluttede
 Der var også berøm-
 udseende, skønhed
 or deres slægt og for
 nænds liv, folk med
 med kvinderne for-
 var ikke en del af det,
 afhængigt af det liv,
 let blandet sammen
 ed, og det der ligger

benbart, kære Glau-
 se særligt godt på, at
 dier og giver sig hen
 e ting – hvis han på
 og finde ud af, hvem
 e det liv der er godt,
 er at vælge det bedst
 nu, i betragtning, og

se, hvordan det står i forhold til at leve et godt liv, både når man
 betragter det i sammenhæng og for sig selv, for at vide, hvilken
 skønhed blandet med fattigdom eller rigdom der sammen med
 hvilken tilstand i sjælen skaber gode eller dårlige ting. Og hvil-
 ken betydning det har at have en god eller en dårlig familie, at
 føre et stille liv eller at gøre politisk karriere, at have styrke
 eller svaghed, være lærenem eller tungnem, og – i forskellige
 kombinationer – al den slags, som enten naturligt er i sjælen
 eller kan erhverves. Så vil han ud fra en samlet overvejelse
 over alle disse ting være i stand til at fæstne blikket ved sjælens
 natur og vælge mellem det dårligste og det bedste liv. Dårligst
 vil han kalde det liv, der vil føre sjælen frem mod at blive mere
 uretfærdig – og bedst vil han så kalde det liv, der vil føre den
 frem mod at blive mere retfærdig. Alt andet vil han lade ligge.
 For vi har jo set, at dette er det afgørende valg – både i livet og
 efter døden. Stålsat må man tage denne overbevisning med sig
 til Hades, så man også dér kan være uberørt af rigdom og den
 slags onder. I stedet for at styrte sig ned i tyrannier og andre ger-
 ninger af samme art og på den måde forårsage mange uheld-
 delige onder – og selv lide langt mere under det – må man for-
 stå, hvordan man altid kan vælge livet i midten og flygte fra det
 overdrevne til begge sider – både i dette liv efter bedste evne og
 i det, der følger. For det er sådan, et menneske bliver lykkeligst.

Nå, men sendebuddet derovrefra meddelte så videre, at pro-
 feten havde sagt således: "Selv for den der træder frem til sidst,
 er der et ordentligt liv – ikke et dårligt. Men kun hvis han træf-
 fer sit valg med forstand og lever standhaftigt. Lad ikke den før-
 ste vælge med ligegyldighed, og ikke den sidste med opgiven-
 hed." Da han havde sagt det, var den første til at vælge gået
 direkte hen til det største tyranni, og af uforstand og grådighed
 havde han truffet sit valg, fortalte han, uden at have betragtet
 det hele grundigt nok. Derfor havde han ikke set, at der heri
 gemte sig den skæbne, at han måtte fortære sine egne børn og
 andre ulykker. Da han fik tid til at betragte det i ro og mag, be-
 gyndte han at slå sig for brystet og jamre over sit valg, og han
 fulgte ikke de forskrifter, profeten havde givet. For han gav ikke
 sig selv skylden for alle onderne, men skød den på skæbnen og

daimonerne – alt andet end sig selv. Han var en af dem, der var kommet fra himlen efter i sit tidligere liv at have levet i en velordnet by, hvor han havde levet et godt liv på grund af samfundets traditioner og skikke, men ikke på grund af filosofi.

Groft sagt var der mindst lige så mange af dem der var kommet fra himlen, der nu var fanget i den slags, fordi de ikke havde nogen træning i hårdt slid, mens de fleste af dem der kom fra jorden selv havde slidt og slæbt og set andre gøre det samme, og derfor ikke hovedkulds traf deres valg. Af den grund skete der også en ombytning af goder og onder for de fleste sjæle – blandt andet på grund af udfaldet af lodderne. For hvis en person altid, når han ankommer til livet her, dyrker en sund kærlighed til visdom, og han ikke bliver blandt de sidste til at vælge, så vil han vist ikke bare være lykkelig her, at dømme ud fra det der bliver meddelt derfra, men rejsen herfra og dertil og tilbage igen vil heller ikke være jordisk og hård, men let og himmelsk.

Det syn havde virkelig været værd at se, sagde han – hvordan sjælene én efter én valgte deres liv. Et både ynkværdigt, lattervækkende og forunderligt syn at være vidne til! For som regel havde de valgt i overensstemmelse med deres vaner fra det tidligere liv. Han fortalte, at han havde set den sjæl, der engang havde været Orpheus', vælge en svanes liv. Af had til kvindekønnet – opstået fordi de var skyld i hans død – ville den ikke lade sig føde til sit nye liv af en kvinde. Og han havde set Thamyris' sjæl vælge nattergalens liv, og også set en svane skifte og vælge et menneskeliv, og det samme gjaldt flere andre musiske dyr. Sjælen der valgte som den tyvende i rækken, havde valgt en løves liv. Det var Aias' sjæl, Telamons søn, der flygtede fra en tilværelse som menneske i erindring om kampen om våbnene. Den næste var Agamemnons sjæl. Igen af had til menneskeslægten, skabt af alle dens lidelser, valgte den at skifte til en ørns liv. Atalantes sjæl havde trukket et lod i midten, og da den fik øje på den store hæder der fulgte en mandlig atlet, kunne den ikke komme videre, men valgte dét. Efter hende havde han set Epeios' sjæl, Panopeus' søn, gå ind i en fingerfærdig kvindes krop. Meget længere fremme, blandt de sidste,

havde han set narre. Tilfældet ville, at så andre måtte gå fremligere strabadser har ge omkring i søgen om liget og roligt menne andet sted, hvor alle synet af det havde l det samme, hvis har med glæde. Og mar valgt at gå over i me havde de uretfærdi til tamme. Der var :

Da så alle sjæler chesis i den række med hver enkelt af for hans liv og opfy Klotho og ind unde for at stadfæste skæ hende, førte daimo dens skæbnetråd u tilbage videre und passeret igennem c begav de sig i saml voldsom og kvæler andet af det, jorder under aften, havde vand intet kar kan l af vandet, men de end dette mål. Og gået til ro og det v vede, og de blev pl af sted som stjerne vandet. Hvor og h han ikke, men pluc ligge på bålet ved :

en af dem, der var
 have levet i en vel-
 på grund af sam- d
 rund af filosofi.
 ge af dem der var
 slags, fordi de ikke
 ste af dem der kom
 andre gøre det sam-
 Af den grund ske-
 for de fleste sjæle
 derne. For hvis en
 lyrker en sund kær-
 e sidste til at vælge, e
 : dømme ud fra det
 og dertil og tilbage
 n let og himmelsk.
 sagde han – hvor-
 : både ynkværdigt, 620
 : vidne til! For som
 ved deres vaner fra
 e set den sjæl, der
 anes liv. Af had til
 ans død – ville den
 ide. Og han havde
 g også set en svane
 e gjaldt flere andre
 tyvende i rækken, b
 Telamons søn, der
 ndring om kampen
 sjæl. Igen af had til
 ; valgte den at skif-
 t et lod i midten, og
 e en mandlig atlet,
 e dét. Efter hende c
 gå ind i en finger-
 te, blandt de sidste,

havde han set narren Thersites' sjæl dykke ned i en abekrop.
 Tilfældet ville, at sidste lod tilfaldt Odysseus' sjæl, der efter alle
 andre måtte gå frem for at vælge. Ved mindet om alle sine tid-
 ligere strabadser havde den opgivet sin ærgerrighed og gik læn-
 ge omkring i søgen efter det liv, der tilhører et ganske alminde-
 ligt og roligt menneske. Til sidst fandt den det, liggende et eller d
 andet sted, hvor alle andre havde været ligeglade med det. Ved
 synet af det havde han udbrudt, at han ville have gjort præcis
 det samme, hvis han trukket det første lod, og havde så valgt det
 med glæde. Og mange andre dyrs sjæle havde på samme måde
 valgt at gå over i mennesker, såvel som over i andre dyr, og her
 havde de uretfærdige ændret sig til vilde dyr, og de retfærdige
 til tamme. Der var alverdens blandinger og kombinationer.

Da så alle sjælene havde valgt deres liv, gik de frem mod La-
 chesis i den rækkefølge, de havde trukket lod, og hun sendte
 med hver enkelt af dem den daimon, de havde valgt, som vagt
 for hans liv og opfylder af hans valg. Den førte først sjælen til
 Klotho og ind under hendes hånd og rotation af tenens hvirvel
 for at stadfæste skæbnen i hans lod og valg. Da sjælen havde rørt
 hende, førte daimonen den igen mod Atropos' spind for at gøre
 dens skæbnetråd uafvendelig, og derfra gik den uden at se sig
 tilbage videre under Nødvendighedens trone. Da den havde 621
 passeret igennem den, og de andre også var kommet igennem,
 begav de sig i samlet flok på vej mod Glemselens slette under
 voldsom og kvælende hede – for sletten var blottet for træer og
 andet af det, jorden lader fremspire. Og da det nu var blevet hen
 under aften, havde de slået lejr ved den Tabte Omsorgs flod, hvis
 vand intet kar kan holde. Alle havde de måttet drikke et vist mål
 af vandet, men de der ikke blev reddet af fornuften, drak mere
 end dette mål. Og når man drak, glemte man alt. Da de så var b
 gået til ro og det var midnat, brød et uvejr løs og jorden skæl-
 vede, og de blev pludselig ført hver sin vej, opad til fødsel, skudt
 af sted som stjerner. Selv havde Er fået forbud mod at drikke af
 vandet. Hvor og hvordan han var nået frem til sin krop, vidste
 han ikke, men pludselig var han vågnet op og havde set sig selv
 ligge på bålet ved daggry.

Og således, Glaukon, blev historien reddet, og gik ikke tabt. Og den kan måske også redde os, for hvis vi tror på den, vil vi komme godt over Glemselens flod uden at besudle vores sjæl. Og hvis vi lytter til mit råd og antager, at sjælen er udødelig og i stand til at udholde alle ondt og alle goder, skal vi altid holde os til vejen opad og altid gøre alt for at beskæftige os med retfærdighed sammen med fornuft. På den måde kan vi både være venner med os selv og med guderne, mens vi bliver her – og også senere når vi tager præmien som vindende atleter på sejrsrunde. Så lad os her og på den tusindårige rejse, vi har gennemgået, fare vel.'